

Chương 16

Sean đứng xe bên ngoài nhà của Matt Winfree, nghĩ yên chí ki m soát c n gì n trong ch c lát. i phó v i nh ng tên nhóc x c láo nh Matt ch ng ph i vì c m i m gì, nh ng l n này anh b t u thi u ki m soát. V xích mích gì a tên nhóc ó và Rusty ch ng có gì bí n. T phút u tiên bi t anh là c nh sát, Rusty luôn hành ng b ng b nh, khó ch u và thích ch ng i. Anh n a mu n lay con bé b t t nh, n a l i mu n tránh m t con bé h n. Nh ng con bé không áng b Matt i x nh th . M c cho t t c nh ng sai l m c a Rusty, anh bi t tuy Rusty có v ngoài c ng r n nh ng con bé l i là a hay s hãi và thi u c m giác an toàn. Con bé ch mu n nh ng th mà nh ng a nhóc khác cho là l d nhiên: M t ai ó yêu th ng quan tâm mình.

Sean xuống xe r i i n c a tr c. Cha c a Matt, Tom, m c a ra khi anh m i ng i a l i i.

“Sean”, ông ta c t ti ng chào. “Tôi có th giúp gì cho c u nào?”

Sean d ng chân phía tr c b c th m cu i. “Tom, tôi c n nói chuy n v i Matt.”

Tom nh n m t nhúu mày. “Có chuy n gì sao? Nó m i i h c v và ang trên l u làm bài t p.”

“Tôi c n g p Matt. Tôi có vài l i ph i nói riêng v i c u ta.”

“Tôi s g i nó, nh ng tôi s ng nghe m i i u c u nói v i nó.”

Sean nhún vai. “N u ông c kh ng kh ng th thì c thôi.”

Anh ng ngoài, út tay vào túi qu n trong khi ch i. Vài phút sau, Tom i ra hàng hiên cùng v i Matt. Tên nhóc ó lo l ng li c nhìn Sean r i n cha mình, sau ó môi c u ta cong lên b t u màn công kích.

“B t k con bé l ng l kia ã nói gì, tôi ch ng làm gì c .”

“C n th n l i nói c a mình”, Tom quát. “Con ph i kính tr ng ng i l n.”

Sean tr ng m t nhìn Matt và thích thú ng m nhìn tên nhóc ó l v lúng túng. “Coi nào, tôi ã nói gì âu. Vì c c u ch a gì ã t v th kia ch ng ph i áng ng sao?”

Tom nheo m t và thỉnh l ng nhìn con trai mình. Sau ó ông ta quay sang Sean. “Có chuy n gì ang x y ra ây v y, Sean? Nói th ng ra i, c u ngh Matt ã làm gì?”

“Tôi không ngh gì c ”, Sean kh nói. Anh nhìn Tom r i quay sang Matt, sau ó ti n m t b c. “C u th t s may m n vì tôi ã không l i c u n tr i giam ó.”

Matt cười mãn nguyện ánh mắt đã rõ vẻ hào hứng.

“Rusty sẽ không khiếm khuyết, cho dù tôi đã ráng thuyết phục con bé nên làm thế. Chẳng có gì khiến tôi thích thú bằng việc tống cổ cậu vào xà lim cả. Nhưng tôi nói cậu nghe đi này. Nếu cậu nhấc tên con bé ra - dù chỉ một lần - tôi sẽ khiếm khuyết ngay lập tức. Hiểu chưa? Cậu không cần hé lộ điều gì về Rusty. Cậu có mà khoe khoang vì ám ảnh rằng cậu đã tiếp xúc với con bé. Nếu tôi nghe thấy cậu đã làm điều gì đó khiến con bé khốn khổ, tôi sẽ trừng phạt cậu ngay lập tức kìa kìa sát bên cậu ngay cả khi cậu đi vắng nữa. Và cậu có thể nói lời mỉa mai về việc cậu bị bóng ám ảnh của UT đi.”

Matt tái mét, còn vẻ mặt bí ẩn của Tom chuyển sang giận dữ. “Matt, cậu đang nói về cái quái gì vậy? Cậu đã làm gì thế hả?”

“Cậu chớ làm gì cả”, Matt tức giận nói. “Con bé lẽ nào là ai thích trêu chọc châm chọc người khác.”

“Tôi đã nhìn thấy những vết bầm tím trên cổ của Rusty, cả cái áo bó xé rách nữa. Tôi nghĩ, cậu còn phải biết rằng vì đã làm hỏng cái xe máy của con bé. Tôi đã tức giận lên khi thấy cậu vẫn bình an vô sự. Nhưng sự việc sẽ chẳng dừng lại ngay bây giờ. Nếu cậu nghe tôi nói là thì cậu thử xem. Tôi có thể hủy hoại cuộc đời cậu, và hơn nữa tôi sẽ vô cùng thích thú làm thế nếu cậu gây bất cứ khó khăn gì cho Rusty.”

Tom nhậm nhậm lưỡi. Hai gò má ông ta mấp mấp như sóng biển và Sean cảm thấy buồn thay cho ông ta. Tom là người tốt. Ông ta là thành viên kỳ cựu của ban nhà tài trợ của trường trung học. Anh nghĩ Tom sẽ không tha thứ cho hành vi tồi tệ của con trai đâu.

“Thằng bé sẽ làm mất bù đắp cho sai lầm của mình”, Tom khàn giọng nói. “Tôi hứa với cậu.”

Giọng nói của Matt lạnh lùng và sắc sảo tức giận, những ánh mắt của Tom đã ngừng nhìn cậu ta nói ra suy nghĩ của mình.

“Tôi muốn cậu tránh xa Rusty và không cần có bất cứ điều gì.”

Tom gật đầu. “Thằng bé sẽ làm thế.”

Sean quay ngoắt đầu nhìn vào xe của mình thì liền nói tức giận bực phát cả Matt vang tiếng cười.

“Cô ta chẳng là cái gì! Chẳng là một con nhóc dâm ô. Tại sao anh phải quan tâm đến cô ta nữa hả?”

Sean đứng lên rời đi mà chẳng quay ngoắt đầu. Mọi người nhìn thấy Sean ghim chặt lấy Matt cho đến khi nhìn thấy sự hãi hùng ánh lên trong mắt cậu ta tên nhóc đó.

“Đó chính là sai lầm của cậu, tên ranh con ngu ngốc. Hãy nghe theo lời khuyên của tôi, quên việc cậu từng nghe về cái tên Rusty đi. Giờ con bé đã là

thành viên trong gia đình Kelly, và nếu bạn biết điều gì đó về họ thì bạn nên hỏi họ để không thất vọng cho những kẻ dám làm những gì thân trong gia đình mình. Bây giờ con bé đã có sáu ông anh, những người chỉ muốn bắt bay tên nhóc đó mà không cần ra khỏi Stewart thôi.”

“Matt, vì Chúa, cảm ơn ngài”, Tom gật đầu. “Con đã gây rắc rối rồi.”

Sean chậm rãi chào Tom rồi tiếp tục đi về phía mình.

Anh lái xe về nhà Kelly, cảm thấy hài lòng vì đã khiêng Matt Winfree cảm ơn và yên cho Rusty.

Vài phút sau, anh đi lên bên cạnh xe của Marlene rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ để nói chuyện. Bạn biết là vì Rusty. Những gì anh có thể làm vì bạn là giúp đỡ những người khác trên đường của con bé.

Sean gõ cửa và chờ đợi. Marlene ra mở cửa, đôi mắt sáng rực lên. Ôi, anh đã nhìn thấy ánh mắt đó rồi. Bác sĩ là một người phẫn nộ, dù rằng những Chúa mickey cũng ngu xuẩn nào dám chạm vào bạn và con bé như bác sĩ.

“Rusty thì sao rồi?”, Sean hỏi.

Marlene thò đầu ra ngoài cửa sổ. “Khó chịu nhưng không sao. Chắc chắn con bé sẽ ổn thôi, những gì bác sĩ nói là vậy. Hãy nói với bác sĩ là cháu đã cho tên nhóc kia một cú đấm thật mạnh rồi.”

Hai vai Sean run lên vì sợ hãi. “Cháu chắc chắn đã bắt nó rồi.”

Marlene thò đầu ra ngoài cửa sổ. “Cháu có thể giúp con bé không?”, Sean hỏi.

Marlene mỉm cười. “Đương nhiên là vậy. Vào nhà cháu. Con bé trong bệnh viện. Bác sĩ làm túi máu cho cháu để con bé uống.”

Sean cau có khi nghe những lời nói đó. Điều gì đó làm anh muốn quay trở lại nhà Matt Winfree và cho tên nhãi ranh vài cú đấm thật mạnh trên mặt.

Anh theo Marlene vào nhà bếp và chú ý đến những hành động của Rusty. Những khi con bé ngủ dậy, anh không nhìn thấy bất cứ dấu hiệu của giận hay thù hận nào. Con bé trông thật ngây ngô và vô cùng đáng yêu.

“Em thì sao rồi?”, anh hỏi.

Con bé trả lời vào bệnh viện và giúp đỡ túi máu. “Tôi ổn. Cảm ơn anh.”

Con bé có vẻ thoải mái. Anh thích lúc con bé mỉm cười và trả lời những câu hỏi. Anh không biết sự thật nào về một Rusty trầm tính và đáng sợ như thế này.

“Tôi chỉ muốn nói rằng em không phải lo về Matt Winfree sẽ gây thêm rắc rối cho em. Và trên đường không có chuyện gì xảy ra. Tên nhóc đó sẽ không hó hê mặt lại đâu.”

Rusty mở to mắt kinh ngạc và nhún nhún người trên chiếc ghế bọc nỉ.

“Anh đã làm gì?”, con bé khàn giọng hỏi.

Sean lắc đầu. “Tôi đã làm gì không quan trọng. Điều duy nhất là tên nhóc đó sẽ không gây rắc rối cho em nữa. Và Rusty này, nếu em cần thì có gì xin cho tôi, được không? Đừng như em nghĩ rằng có ai bên cạnh mình và không thể dựa vào bất cứ ai. Nhưng bây giờ em nên biết điều đó không đúng. Gia đình Kelly sẽ bên em và tôi cũng thế.”

Ồi ồm Rusty nhìn con bé cười trên trán nhìn anh mà không nói lời nào. Tiếng chuông điện thoại của Marlene đã phá vỡ sự tĩnh lặng kéo dài sau lời tuyên bố của anh. Bà nghe điện và anh đứng tại chỗ nghe tiếng bà chào rồi cười toe toét.

“Sophie sinh rồi!” bà nói vui vẻ.

Sean mỉm cười. “Tuyệt quá. Nói vui Sam là cháu chúc mừng anh nhé.”

Marlene nói chuyện thêm vài phút nữa rồi cúp máy, mỉm cười toe toét trên tay mang tai.

“Sao cháu lại không lái xe của hai người bạn như bình thường Sophie và bé em chào hỏi nhỉ?”, Sean hỏi. Anh liếc nhìn Rusty khi nói. “Có vui với tôi, đây là thói quen tốt của bên gia đình.”

Ồi ồm con bé bừng sáng và nó khẽ hé miệng cười.

Marlene nhìn Rusty rồi sau đó siết chặt tay con bé. “Con sẽ nói gì đây? Con có muốn giúp thành viên mới của gia đình Kelly không?”

“Con thích lắm”, Rusty khẽ nói.

“Vui thì chúng ta vui thôi. Cháu sẽ cho cả hai chiếc xe tuấn tra có bánh xe”, Sean vui vẻ nói rồi cười toe toét.